

Politiets Fellesforbund

Postadr.: Møllergata 39, 0179 Oslo Tlf.: 23 16 31 00
Besøksadr.: Møllergata 39, 4.etg. Faks: 23 16 31 40

E-post: pf@pf.no
Internett: www.pf.no

Org. nr.: NO 871 000 352
Bankkonto: 1600 42 58790

Arbeids og inkluderingsdepartementet

Postboks 8019 Dep

0030 Oslo

ARBEIDS- OG INKLUDERINGSDEPARTEMENTET

MOTTATT

12 MAI 2009

Vår dato: 08.05.2009

Vår ref.: 2009/83-12 251 **Saksbehandler:** Terje Tømmerås, 23163113

Deres dato:

Deres ref.: 200900534-/SSR

Høring - forskrift om hviletid for politiet

Innledning

Det vises til høringsbrev fra Arbeids og inkluderingsdepartementet (AID) av 20.3.09 angående forskrift om hviletid i politiet.

På grunn av at høringen om forskrift angår politi- og lensmannsetaten særskilt, velger Politiets Fellesforbund (PF) å komme med en egen høringsuttalelse. Vedlagt følger notat fra advokatrima Schjødt v/ Trond Stang og Hans Dale. Vi viser for øvrig til høringsuttalelsen fra UNIO.

I høringsbrevet vises det til at situasjonen i Politiet er bakgrunnen for at regjeringen har besluttet å utarbeide en forskrift om unntak fra enkelte bestemmelser i arbeidstidskapitelet i arbeidsmiljøloven (aml) og innføre særregler.

I pressemelding av 26.1.2009 uttaler statsråd Dag Terje Andersen at særavtalen med unntak fra hviletidsbestemmelsene løper ut 1. juli 2009. "Det er behov for å sikre at Norge ikke står uten et velfungerende politi- og lensmannsvesen til sommeren."

Grunnlaget for forskrift

Høringsbrevet beskriver ikke hvilken situasjon i Politiet departementet legger til grunn for behovet for forskrift. Det påviser heller ikke konkrete forhold ved arbeidets eller virksomhetens art i Politiet som vanskelig lar seg tilpasse hviletidsbestemmelsene. Det har ikke tidligere vært nødvendig å regulere unntak fra hviletidsbestemmelsene med forskrift, og det er i høringsnotatet heller ikke påvist endringer i noen forhold ved arbeidets eller virksomhetens art som nå gjør det nødvendig å regulere dette i forskrift.

Forvaltningslovens § 37 forutsetter at "forvaltningsorganet skal påse at saken er så godt belyst som mulig før vedtak treffes". I det ligger det at alle relevante og vesentlige konsekvenser blir utredet på en tilfredsstillende måte. Kravet til forsvarlig saksbehandling gjør også at det følger en plikt til å utrede konsekvensene av et spørsmål som man ønsker regulert med en forskrift.

I den foreslåtte forskriften er for det første ikke grunnlaget for forskriften utredet og forslaget til forskrift er nesten identisk med dagens fremforhandlede arbeidstidsavtale. For det andre er ikke konsekvensene av evalueringsrapporten om bruken av dagens unntaksbestemmelser utredet. For det tredje er det i forslaget ikke foretatt vurderinger av hvilke konsekvenser forskriften har i forhold til øvrige bestemmelser om arbeidstid, herunder HMS. For det fjerde er ikke de økonomiske og administrative konsekvensene av en forskrift vurdert.

Vedtakelse av en forskrift fratrar PF og andre organisasjoner forhandlingsretten på et svært sentralt område for våre medlemmer. Dersom AID velger å gå til et så drastisk skritt må man

kunne forlange at dette ble begrunnet på en grundigere måte enn bare ved å henvise til situasjonen i politiet.

Dette må også sees i sammenheng med at bemanningssituasjonen og politidekningen er forverret siden avtalen ble inngått.

Forskrift vil være brudd på eksisterende avtale

PF mener at det vil være et brudd på den eksisterende avtalen om arbeidstid dersom det vedtas en forskrift siden det allerede er avtalt en fremdrift i forhold til evaluering av avtalen, og at det i den ligger en forståelse av at ny avtale skal forhandles på bakgrunn av dette.

Dette innebærer å frata organisasjonene en lovfestet forhandlingsrett og bidra aktivt til å svekke fagforeningens posisjon i samfunnet. Dette er en handling PF ikke hadde trodd at en Regjering med sterk forankring i fagbevegelsen ville gjøre.

Forskrift må unngås

Etter at forslag til forskrift om hviletid for politiet ble sendt ut 20.3.09 ble det i begynnelsen av april nedsatt en arbeidsgruppe bestående av Politidirektoratet (POD) og tjenestemannsorganisasjonene som blant annet skal se på behov og utfordringer knyttet til arbeidstid i politiet og hvordan dette skal løses. POD og tjenestemannsorganisasjonene skal deretter føre forberedende forhandlinger før de sentrale partene skal avslutte forhandlingene etter årets tariffoppgjør er ferdig. Det vises til pressemelding fra Fornyings og Administrasjonsdepartementet av 1.4.09.

PF mener at denne invitasjonen til forhandlinger og dialog er en god og konstruktiv måte å finne løsninger på. Det er også den måten man i norsk arbeidsliv har tradisjon for å løse utfordringer.

Den foreslåtte forskriften er det motsatte av dialog og konstruktive forhandlinger og vil virke forstyrrende og ødeleggende i det arbeidet som nå har startet mellom POD og organisasjonene.

PF mener at AID må konkludere med at det verken er grunnlag for eller er formålstjenlig å vedta en forskrift. AID vil da på en positiv måte bidra i det arbeidet som nå har startet med å finne løsninger knyttet til arbeids- og hviletid i politiet.

Trussel mot den frie forhandlingsretten

Departementet foreslår bruk av forskrift for å unnta politiet fra hviletidsbestemmelsene på samme tid som staten som arbeidsgiver i en eksisterende avtale har avtalt å føre forhandlinger om eventuelle fortsatt unntak. Regjeringens beslutning om å utarbeide forskrift på samme område som det føres forhandlinger om, oppfattes som en trussel om at dersom man ikke kommer til enighet eller aksepterer statens tilbud til avtale, vil staten som myndighet fastsette en forskrift som regulerer unntak fra de samme bestemmelsene. Det er ikke frie forhandlinger om de skjer under trussel av en forskrift.

PF har vist ansvarlighet

PF har bidratt til å ta ansvar for situasjonen i politiet ved å forhandle fram Arbeidstidsbestemmelser med omfattende unntak fra Arbeidsmiljølovens hvilebestemmelser. PF har også tydelig signalisert at vi fortsatt skal ta vår del av ansvaret for å gi samfunnet et forsvarlig polititilbud.

Dette har PF gjort av hensyn til samfunnets krav om forsvarlig polititjeneste og for å sikre kapasitet til å løse viktige oppdrag også i arbeidstakernes beskyttede friperioder.

Samarbeid mellom partene i arbeidslivet har lange og gode tradisjoner i Norge. Treparts-samarbeidet og den nordiske modellen står som et godt eksempel for store deler av verden for øvrig. I dette ligger også ansvarliggjøringen av partene, og forpliktelser som partene er vant til å forholde seg til. Både PF og Unio kjenner en forpliktelse til å finne fram til gode forhandlingsløsninger, også på vanskelige og krevende områder.

I denne sammenheng skal en sikre god tjenesteproduksjon i politi- og lensmannsetaten med de ressurser som er tilgjengelig. Dette samarbeidet bør i høyeste grad forplikte også Regjeringen til å respektere den frie forhandlingsretten. Et gjensidig og godt samarbeid, stiller krav til, og forplikter alle parter som deltar i samarbeidet.

Det er derfor ingen grunn for AID, verken ut i fra situasjonen i politiet eller ut i fra hvordan dette er løst tidligere, å foreslå en forskrift i stedet for å forhandle fram gode løsninger.

Situasjonen i politiet

Politiets Fellesforbund (PF) ser bemanningssituasjonen og det lave antall polititjenestemenn i Politiet, som den mest åpenbare situasjonen som nødvendiggjør unntak fra aml hviletidsbestemmelser. Det var PFs begrunnelse for, sammen med de andre berørte organisasjoner, å inngå avtale om unntak fra hviletidsbestemmelsene når den første avtalen om dette ble inngått i 2005. Bemanningssituasjonen var også begrunnelsen for å inngå avtale om ytterligere unntak i 2007. Disse unntakene var så omfattende at de lokale parter ikke selv hadde kompetanse til å inngå avtalen. Lokalt ble det derfor foretatt forberedende forhandlinger, og avtalen ble endelig inngått av de sentrale parter.

På grunn av bemanningssituasjonen og fare for at den enkelte arbeidstaker kunne bli utsatt for urimelige belastninger ved for hyppig bruk av de omfattende unntakene, avtalte partene at erfaringene med bruken av unntakene skulle evalueres innen utgangen av 2009, og resultatet for evalueringen skulle legges til grunn for eventuelle forhandlinger om fortsatte unntak.

Mangelen på politikraft er godt dokumentert, ikke minst gjennom Politidirektoratet sin rapport "politiet mot 2020 – bemannings- og kompetansebehov i politiet" (P2020). Rapporten dokumenterer at politibemanningen har blitt svekket de siste årene, både i forhold til befolkningsøkningen og økt omfang og økt kompleksitet i politiets oppgaver.

Siden 2002 har antall politiutdannede i politiet gått ned med 7,5 %, på tross av at det totalt antall ansatte i etaten har økt med 10,3 % i samme periode.

Politiet sliter med å holde tritt med kriminalitetsutviklingen og alle oppgavene tillagt etaten. I periode fra 2002 til 2008 har også befolkningen økt fra 4, 55 til 4, 74 mill. Dette i seg selv genererer økte oppgaver og arbeidsmengde. I samme periode har ikke antall tjenestemenn økt for å kunne håndtere denne oppgaveøkningen.

I arbeidet med å beregne politidekning har Politidirektoratet (POD) konsentrert seg om faglige utfordringer og at utviklingen når det gjelder oppgaver tillagt politiet, kriminalitet og befolkningsvekst har stor påvirkning på politiets kapasitet. Politiet har i dag ikke god nok politidekning til å kunne håndtere de ulike oppgavene på en god nok måte.

For å kunne opprettholde en noenlunde forsvarlig virksomhet er det behov for å øke dekningsgraden til 2,0. En økning fra 1,8 polititjenestemann pr. 1000 innbygger til 2,0 vil innebære en klar forbedring av dagens situasjon, men må likevel betraktes som et nøkternt forslag (POD, 2008).

PODs rapport foreslår en opptrapping av bemanningen på bakgrunn av de fakta som rapporten legger fram. Opptrappingsplanen tar utgangspunkt i bestemte faktorer for befolkningsvekst og avgang fra politiet. På tross av opptrappingsplanen vil dekningsgraden for polititjenestemenn pr 1000 innbyggere fortsette å synke fram mot 2014 og selv i 2020 vil man ikke nå målet om 2 polititjenestemenn pr 1000 innbyggere.

Praktiske og politiske hensyn gjør at det ikke er mulig å få dette til nå. Erfaringer viser at en for stor tilførsel av nyansatte på kort tid ikke innebærer den beste effektivitet og oppgaveløsning. Det tar tre år å utdanne en tjenestemann, noe som i seg selv begrenser en rask forbedring av dekningsgrad. Videre krever det store organisatoriske endringer til å kunne ta i mot og håndtere en rask økning i antall tjenestemenn. Derfor er det ikke praktisk mulig å få til en ønskelig og rask økning i antall tjenestemenn. Dette er årsakene til at POD foreslår å tilføre flere stillinger over et lengre tidsrom (POD,2008).

Politidekningen i Norge var i 2007 1,74 polititjenestemenn pr. 1000 innbygger, i 2008 1,70 polititjenestemenn pr. 1000 innbygger og i 2009 er den 1,68 tjenestemenn pr. 1000 innbygger. Først i 2015 vil politidekningen være over nivået i 2007; 1,75 pr 1000 innbyggere.

Sammenlignet med Sverige og Danmark er politidekningen i Norge lav. Norsk politi har flere ansvarsområder enn de andre skandinaviske landene. Norsk politi har i tillegg en langt mer utfordrende infrastruktur og desentralisert organisasjon.

Tabellen nedenfor gir oversikt over underdekningen fra og med 2007 til og med 2020. I 2009 mangler Politiet 1769 årsverk, og selv i 2020 viser prognosen at det vil være nesten 900 årsverk for lite. Grunnen til at prognosene for 2020 er dårligere nå enn målet for 2 polititjenestemenn pr 1000 innbyggere i 2020, er at lekkasjen av politikandidater fra PHS er dobbel så stor som forventet. I forhold til tallgrunnlaget i P2020 har vi justert antall årsverk polititjenestemenn i 2008 med data fra Statens Sentrale Tjenestemannsregister (SST). Antall politiårsverk i etaten gikk ned fra 2007 til 2008. Vi har også oppjustert prognosen for frafallet av politikandidater fra PHS som begynner i etaten fra 70 til 140, i tråd med den faktiske utviklingen siste år. POD skal også revidere tallgrunnlaget i rapporten i tråd med utviklingen vi nå har sett.

ÅR	Bemanning	Mål 2 årsv.	Underdekn.		Dekningsgrad
	årsverk	pr 1000 innb	årsverk	i %	pr 1000 innb
2007	8185	9400	-1215	-14,8	1,74
2008	8070	9500	-1430	-17,7	1,70
2009	8122	9891	-1769	-21,8	1,68
2010	8250	9942	-1692	-20,5	1,70
2011	8328	10147	-1819	-21,8	1,68
2012	8504	10249	-1745	-20,5	1,70
2013	8683	10352	-1669	-19,2	1,72
2014	8866	10454	-1588	-17,9	1,74
2015	9054	10608	-1554	-17,2	1,75
2016	9243	10600	-1357	-14,7	1,78
2017	9423	10741	-1318	-14,0	1,80
2018	9615	10813	-1198	-12,5	1,82
2019	9831	10916	-1085	-11,0	1,85
2020	10091	10967	-876	-8,7	1,89

I tabellen synliggjøres at antall polititjenestemenn er gått ned fra 2007 til 2009, og at underdekningen av polititjenestemenn i forhold til befolkningen har økt fra ca 1200 til nesten 1800. Prognosen viser at situasjonen ikke endrer seg vesentlig før i 2016.

Rapporten fra POD beskriver også at det har blitt færre polititjenestemenn som utfører operativt proaktivt, forebyggende, synlig og beredskapsmessig førstelinjetjeneste. Dette skyldes at det totalt sett har blitt færre polititjenestemenn og stadig økt krav om spesialisering av oppgaver som skal dekkes av den samme gruppen polititjenestemenn.

Rapporten fra POD beskriver først og fremst konsekvensene av dårligere politibemanning for etaten og for samfunnet. I tillegg medfører bemanningssituasjonen HMS-utfordringer for de menneskene som skal utføre polititjeneste under slike vilkår, og for deres familie.

Situasjonen i politiet er altså slik at stadig færre polititjenestemenn skal utføre de oppgavene som er mest hendelsesstyrt og som skal ivareta publikums daglige krav til trygghet. Dette er en tjeneste som er blitt mer kompleks og tøffere. Når færre tjenestemenn utfører denne type tjeneste har det ført til mer bruk av beordringer på arbeidstakernes fritid. Dette fører til en situasjon med mer arbeid, mindre hvile mellom arbeidsperiodene og økt press på den enkelte tjenestemann og hans eller hennes familie.

Dette er en arbeidssituasjon som gir økt ulykkesrisiko, reduksjon av yteevne og økt risiko for psykiske plager, hjerte og karsykdommer og muskel og skjelettplager. Det vises til Statens arbeidsmiljøinstitutt sin rapport Arbeidstid og helse, utgitt 30.12.2008. Også AFI-notat 11/08 påpeker at skift og turnusarbeid utgjør en belastende tilleggsdimensjon i politiarbeidet.

I 2004 utgjorde overtid 8,5% av grunnlønnen for tjenestemenn i Politiet som er unntatt fra hviletidsbestemmelsene. Tilsvarende gjennomsnitt for alle arbeidstakere i staten var 3,2 %. I 2008 utgjorde overtid 12,3 % av grunnlønnen for tjenestemenn i Politiet, mens tilsvarende for staten var 3,0 %.

PF mener at det er sannsynlig at forskriften er motivert av bemanningssituasjonen. Med en så stor underbemanning burde staten, både som myndighet og som arbeidsgiver, sørge for gode relasjoner til arbeidstakerne og deres organisasjoner for å få utnyttet den kapasiteten som finnes på en god måte for samfunnet og en forsvarlig måte for de tilsatte.

Evaluering av unntak fra hviletidsbestemmelsene i eksisterende avtale

I mars 2009 ble den avtalte evalueringen av bruken av unntakene fra hviletidsbestemmelsene slutført av POD, tjenestemannsorganisasjonene og HVO for politi – og lensmannsetaten.

Evalueringen avdekker flere forhold som er alarmerende. Bruken av unntakene har et meget stort omfang, nesten 26.000 tilfeller på et halvt år. Dette viser at bruk av unntak fra arbeidsmiljøloven har blitt regelen og ikke unntaket i politiet. Det er ikke tilstrekkelig kontroll på om bruken av unntakene er hjemlet i avtalen, eller at kompensierende hvile og/eller annet passende vern blir ivarettatt.

PF mener dette synliggjør mangelfull forståelse for at unntak fra arbeidsmiljøloven som i utgangspunktet skal verne arbeidstakerne, skal håndteres slik at vernehensynet ivaretas så langt som mulig, og at unntakene kun skal brukes slik avtalen forutsetter.

Vi anser dette også som et ledelses- og kulturproblem i etaten. Det samme gjelder manglende risikovurderinger og manglende oppfølgingen av kompensierende hvile og annet passende vern. Evalueringen påviser mangel på rutiner og systemer, og det er åpenbart at det er et stort behov for bedre opplæring, rutiner og systemer for å sikre at praksis i etaten skal være i tråd med både arbeidsmiljøloven og avtalens intensjoner. Dette er enda viktigere nå enn da avtalen ble inngått, med bakgrunn i bemanningssituasjonen nå og de kommende årene.

I høringsbrevet om forskrift er ikke evalueringen berørt. Det er oppsiktsvekkende og svært skuffende at departementet ikke tar hensyn til evaluering som skulle danne grunnlaget for eventuelle forhandlinger om fortsatte unntak.

AID er det departementet som har et overordnet ansvar for å forvalte et forsvarlig og godt arbeidsmiljø. Når det samme departementet kommer med et forslag om forskrift for å regulere polititjenestemenns arbeids og fritid uten å vurdere eller ta hensyn til en omfattende evaluering av dagens system, er det grunn til å spørre om AID mener at politiet ikke skal ha et forsvarlig arbeidsmiljø.

Behov for involvering

Situasjonen i politiet tilsier at det fortsatt vil være nødvendig med unntak fra Arbeidsmiljølovens hvilebestemmelser. Dette er nødvendig for at politiet skal fungere og kunne innfri de forventninger og krav som samfunnet setter til politiet. Politiet er avhengig av medarbeidere som er motivert og er villig til å gjøre en ekstra innsats.

I den senere tid er det avdekket at denne nødvendige motivasjonen hos svært mange ikke lenger er til stede. Motivasjon skapes ikke gjennom bruk av tvang, men gjennom deltagelse og involvering. Vi registrerer at det er en utvikling som preger arbeidslivet, spesielt blant yngre arbeidstakere, som tilsier at den forpliktelse og lojalitet til arbeidsgiveren som arbeidstakerne tidligere uttrykte sterkt ikke lenger er like fremtredende. Dette preger også ansatte i politiet. Tanken på at arbeid innen politiet ble oppfattet som et "kall" er ikke lenger tilstede i samme grad og omfang. Dagens, og morgendagens, arbeidstakere tenker mer "hva betyr dette for meg" og "gullklokka vil ikke ha samme betydning i fremtiden".

Dersom Regjeringen vedtar en forskrift mener vi at staten blander sammen sin myndighet til å gi forskrift for å påvirke situasjonen som arbeidsgiver. Dette vil etter PFs syn være svært uheldig og et eksempel på maktmisbruk fra Regjeringen sin side.

Bruk av forskrift for å tvinge ansatte i politiet til å ha mindre vern om sin fritid enn andre arbeidstakere skaper ikke motivasjon, men det motsatte. Reaksjonene på forslaget om forskrift, både i politiet og i arbeidslivet forøvrig, viser at å bruke tvang på dette området ikke skaper oppslutning og motivasjon for arbeidsoppgavene og ekstrainsats.

Vi ser på en rekke områder at staten som arbeidsgiver ønsker å disponere ansatte i politiet sin fritid. Blant annet er det langt svært strenge begrensninger i politiansattes mulighet for bierverv. En av begrunnelsene er at det av beredskapsmessige hensyn var uheldig at politiansatte ikke var disponibel for arbeidsgiver på sin fritid.

De krav som settes til demokratiske prosesser og involvering ellers i arbeidslivet, må også gjelde i politiet. PF mener at bruk av forskrift ikke bidrar til å løse en vanskelig situasjon i politiet, men

kan tvert i mot skape langvarige samarbeidsproblemer. I den situasjonen politiet er i er en slik situasjon svært alvorlig.

Det er gode tradisjoner for et godt samarbeid mellom organisasjonene og arbeidsgiver i politiet, både sentralt og lokalt. Bruk av forskrift, som erstatter samarbeid med bruk av makt, vil være et klart brudd på denne tradisjonen.

Det samarbeidet som nå er satt i gang mellom organisasjonene og POD for å løse problemene i politiet i et helhetlig perspektiv er en positiv og konstruktiv måte å tilnærme seg utfordringene på. En forskrift vil virke negativ inn på dette arbeidet.

Tidspunktet for kompenserende hvile

I AID sitt høringsbrev, under punktet *Tidspunktet for kompenserende hvile*, konkluderer AID med at det ikke finnes nærmere angivelse av når den kompenserende hvilen skal avvikles i de tilfellene den sammenhengende arbeidsfrie perioden blir kortere enn 11 t, men ikke kortere enn 8 t. Det foreslås at det ikke fastsettes noen grense for dette, på linje med dagens avtale.

Dette er en åpenbar misforståelse, og i så fall ville avtalen vært i strid med både arbeidsmiljølovens og EU direktivets krav til kompenserende hvile. Vi antar at grunnen til misforståelsen er at AID har sett isolert på definisjonen av kompenserende hvile i ATB, jf høringsbrevet punkt 3.2 *Særavtalen for politiet*.

I høringsbrevet har AID **ikke** tatt hensyn til den felles merknaden til § 5 nr 5 IV - *Kompenserende hvile*, 3. avsnitt i samme avtale:

"Etter at tjenestemannen har avviklet den kompenserende hvilen påbegynnes den ordinære tjenesten, dog slik at det ordinære settet/arbeidet avsluttes i henhold til tjenestelisten/når arbeidet normalt skulle vært avsluttet."

Sammenhengen kommer tydelig frem i ATB § 5 nr 5 b) annet avsnitt:

"Dersom den arbeidsfrie perioden blir kortere enn 11 timer i løpet av 24 timer, skal det gis kompenserende hvile – se merknad til § 5 pkt. 5 nedenfor. "

Det er følgelig fastsatt når den kompenserende hvilen skal avvikles i dagens avtale i de tilfellene den sammenhengende arbeidsfrie perioden blir kortere enn 11 t, men ikke kortere enn 8 t.

I høringsbrevet slås det fast at *"Politiets spesielle behov innebærer imidlertid at det i en del tilfeller ikke vil være mulig å gi kompenserende hvile umiddelbart...."* Dette er vi enige i, og *"i en del tilfeller"* knytter seg til når det er en vedvarende situasjon som fyller vilkårene i ATB § 5 nr 5 pkt c):

c) Arbeidsfri periode kortere enn 8 timer

Den arbeidsfrie perioden kan unntaksvis være kortere enn 8 timer i løpet av 24 timer.

For at slik kortere arbeidsfri periode skal kunne benyttes er det en forutsetning at det ikke har vært mulig å skaffe annet mannskap i tide, og i tillegg må minst et av følgende vilkår være tilstede:

- *arbeidet må utføres for å verne liv, helse eller vesentlige samfunnsverdier*
- *arbeidet må utføres for å unngå fare for bevisforspillelse i meget alvorlige saker*
- *oppdraget vil kunne avsluttes innen en time*

I slike tilfeller kan den kompenserende hvilen, som da i lovens forstand egentlig blir annet passende vern, utsettes i inntil 48 t etter den første arbeidsperioden ble påbegynt, forutsatt at situasjonen som beskrives i alt c) er vedvarende.

Vi viser for øvrig til *Note 28 til aml § 10-6 (Arbeidsrett.no)*:

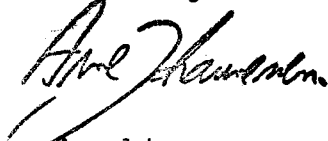
EF-domstolen sa i *C-151/02 (Jäger)* at «disse hvileperioder skal dessuden følge umiddelbart etter den arbeidstid, som de har til formål at kompensere for, med henblik på at undgå, at der opstår en tilstand af træthed eller overanstrengelse hos arbejdstageren som følge af flere på hinanden følgende arbejdsperioder».

Se også note 10 til aml § 10-12 (Arbeidsrett.no) og øvrige noter vedrørende kompenserende hvile.

Oppsummering

- Vedtagelse av forskrift vil bryte med inngått tariffavtale.
- Forslaget til forskrift inneholder ingen begrunnelse for hjemmelen til å gi forskrift og ingen utredning om konsekvensene.
- Den foreslåtte forskriften tar ikke hensyn til evalueringsrapporten av dagens unntak fra Arbeidsmiljøloven i politiet. Rapporten avdekker flere alarmerende forhold når det gjelder bruken av de avtalte unntakene.
- Situasjonen i politiet skyldes mangel på arbeidstakere med politiutdanning
- Mangel på arbeidstakere med politiutdanning gjør det nødvendig å avtale unntak fra Arbeidsmiljølovens hvilebestemmelser.
- PF mener at forslaget om forskrift ikke må vedtas.
- Det er igangsatt et arbeid for å løse politikrisen gjennom dialog og forhandlinger.
- Politiet er avhengig av motiverte og engasjerte medarbeidere. En arbeidsgiver som velger å bruke makt mot sine ansatte oppnår det motsatte.
- Krisen i politiet kan kun løses gjennom dialog og involvering.

Med vennlig hilsen

Arne Johannessen
Forbundsleder

Victor-Bjørn Nielsen
Forhandlingssjef